ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
Ενώπιον: Χ. Β. Χαραλάμπους, Α.Ε.Δ.

Αρ. Γενικής Αίτησης: 58/18

Αναφορικά με τον περί της Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979, Νόμος 84/79

-και-

Αναφορικά με τον Περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο 101/87

-και-

Αναφορικά με το The State of Montenegro

-και-

Αναφορικά με την εταιρεία CEAC Holdings Limited (Cyprus)

-και-

Αναφορικά με τη Διαιτητική Απόφαση, η οποία έχει εκδοθεί στις 12 Ιανουαρίου 2017 σε διαδικασία διεθνούς διαιτησίας που είχε διεξαχθεί και αποπερατωθεί στη Βιέννη, Αυστρία

Ημερομηνία: 30 Απριλίου 2020

Εμφανίσεις:
Για Αιτούν: κ. Α. Αποστολίδης για Ιωαννίδης Δημητρίου Δ.Ε.Π.Ε.
Για Καθ' ης: κα Α. Αντωνίου για Πατρίκιος Παύλου & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Το Αιτούν Κράτος του Μαυροβουνίου με την ως άνω αίτηση ζητά την εγγραφή προς εκτέλεση της Διαιτητικής Απόφασης ημερομηνίας 12.1.17, η οποία εκδόθηκε από τριμελές Διαιτητικό Δικαστήριο στην Αυστρία (Βιέννη) στα πλαίσια της ανταπαίτησης του Αιτούντος.

Στη συνοδεύουσα την αίτηση αρχική ένορκη δήλωση του ο εκ των δικηγόρων του Αιτούντος (κ. Μιχαήλ) παρέθεσε το ιστορικό της υπόθεσης αρχίζοντας από τη Συμφωνία Διακανονισμού ημερ. 16.11.09 και εν συνεχεία παρέπεμψε στη ρήτρα διαιτησίας και στην έκδοση της διαιτητικής απόφασης, καθώς και της διορθωτικής, τις οποίες επεσύναψε ως Τεκμήρια 3 και 4. Με την απόφαση διετάχθη η καταβολή ποσού €324.000 στο Αιτούν Κράτος από την Καθ' ης εταιρεία, ήτοι τη CEA Holdings Limited (Cyprus).

Ένσταση

Με την ένσταση της η Καθ' ης προέβαλε εννέα λόγους προς απόρριψη της αίτησης, οι οποίοι συνοψίζονται στο ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της Σύμβασης της Νέας Υόρκης (Ν. 84/79 ή Ν. 101/87), δεν στοιχειοθετείται η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, δεν προσκομίστηκε δεόντως κεκυρωμένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης, όπως ούτε και της συμφωνίας διακανονισμού, οι μεταφράσεις της απόφασης και της συμφωνίας δεν είναι οι δέουσες, η αίτηση είναι παράτυπη, δεν υπάρχει το πραγματικό υπόβαθρο και η εγγραφή δεν είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης.

Στη συνοδεύουσα την ένσταση ένορκη δήλωση του ο εκ των δικηγόρων της Καθ' ης (κ. Παύλου) υιοθετεί και επαναλαμβάνει τους λόγους ένστασης περί του ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις και τονίζει ότι δεν έχει αποδειχθεί πως η Αυστρία έχει προσχωρήσει στη Σύμβαση της Νέας Υόρκης (Τεκμήριο 1).

Συμπληρωματική Ένορκη Δήλωση Αιτούντος

Μετά την καταχώριση ένστασης και κατόπιν άδειας το Αιτούν Κράτος καταχώρισε και συμπληρωματική ένορκη δήλωση του κ. Μιχαήλ ημερ. 5.8.19, στην οποία προβάλλεται ότι η Αυστρία είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Σύμβαση από το 1961 και παρουσιάζεται σχετική κατάσταση («λίστα») ως Τεκμήριο 1, ότι το αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης είναι δεόντως πιστοποιημένο από πιστοποιούντα υπάλληλο και σφραγισμένο από αρμόδιο Δικαστήριο, ως φαίνεται σε δικηγορική γνωμάτευση (Τεκμήριο 2), και ότι παρομοίως είναι

δεόντως πιστοποιημένη και η Συμφωνία Διακανονισμού ως φαίνεται επίσης σε παρόμοια γνωμάτευση (Τεκμήριο 3).

Νομική Πτυχή

Αγορεύοντας το Αιτούν Κράτος προώθησε την αίτηση του στη βάση του Ν. 84/79 υποστηρίζοντας αφενός ότι συντρέχουν όλες οι διαδικαστικές προϋποθέσεις του άρθρου IV της Σύμβασης της Νέας Υόρκης (εφεξής «η Σύμβαση») και αφετέρου ότι δεν υφίσταται οποιαδήποτε από τις υπερασπίσεις του άρθρου V αυτής.

Από δικής της πλευράς η Καθ' ης υποστηρίζει κατ' αρχάς πως δεν έχει στοιχειοθετηθεί η δικαιοδοσία του παρόντος Δικαστηρίου και κατά δεύτερον ότι δεν έχουν παρουσιαστεί τα απαραίτητα έγγραφα ως προνοείται στο άρθρο IV, οπότε δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις της Σύμβασης.

Α. Δικαιοδοσία

Ο περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) **Ν. 84/79** κύρωσε την ομώνυμη Σύμβαση της Νέας Υόρκης ημερ. 10.6.58.

Συνιστά κοινή θέση πως, όντως με βάση Δήλωση της κατά την προσχώρηση της (29.12.80) στη Σύμβαση, η Δημοκρατία θα εφήρμοζε τη Σύμβαση στη βάση της αμοιβαιότητας μόνο προς αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν στην επικράτεια άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους. Πλην όμως η θέση της Καθ' ης ότι η Αυστρία δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να γίνει δεκτή καθότι το Αιτούν Κράτος έχει προσκομίσει στοιχεία περί του ότι η Αυστρία έχει προσχωρήσει στη Σύμβαση στις 2.5.61. Είναι γεγονός πως τα στοιχεία αυτά είναι ένα 20σελιδο κείμενο το οποίο φέρεται να εκτυπώθηκε από την ιστοσελίδα www.newyorkconvention.org/countries. Όμως αυτό παρουσιάστηκε με τη συμπληρωματική ένορκη δήλωση του Αιτούντος με τον παράλληλο ισχυρισμό από πλευράς του για την ένταξη της Αυστρίας στη Σύμβαση, χωρίς να έχει προσκομιστεί αντίθετη ή αντικρουστική μαρτυρία από την Καθ' ης. Άλλωστε και η ίδια η Καθ' ης σε έγγραφο από το διαδίκτυο στηρίχθηκε για να καταδείξει την ύπαρξη της Δήλωσης Αμοιβαιότητος της Δημοκρατίας. Η οποία Δήλωση, ας σημειωθεί, ότι συμπεριλαμβάνεται και στα δύο έγγραφα, πανομοιότυπη, γεγονός το οποίο επιβεβαιώνει περαιτέρω τη γνησιότητα και ακρίβεια του Τεκμηρίου 1 στη συμπληρωματική ένορκη δήλωση.

Δεν παραγνωρίζω τις πρόνοιες του **περί Αποδείξεως Διεθνών Συμβάσεων Ν. 103(1)/02**. Αυτό το οποίο προνοείται στο άρθρο 4 είναι πως σε οποιαδήποτε διαδικασία

«γίνεται αποδεκτή»: (α) η παρουσίαση της Επίσημης Εφημερίδας (για οτιδήποτε δημοσιευθέν σε αυτή) και (β) η παρουσίαση πιστοποιητικού του Υπουργού Εξωτερικών για απόδειξη, μεταξύ άλλων, της γνωστοποίησης του γεγονότος προσχώρησης ξένου κράτους σε Διεθνή Σύμβαση. Το πιστοποιητικό αυτό βασικά χορηγείται μόνον για γεγονότα τα οποία δεν έχουν δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα.

Παρατηρώ όμως πως ο εν λόγω Νόμος δεν καθιστά την προσκόμιση της Ε.Ε.Δ. ή του πιστοποιητικού ως τους μόνους τρόπους απόδειξης των αναφερόμενων γεγονότων. Για παράδειγμα (και ορθώς) η Καθ' ης δεν θεώρησε αναγκαίο και δεν προσκόμισε κάτι ανάλογο προς απόδειξη της Δήλωσης της Δημοκρατίας. Έχω λοιπόν την άποψη πως είναι επιτρεπτή και μέσω άλλων μεθόδων η απόδειξη σχετικών διπλωματικών γεγονότων αρκεί να ικανοποιηθεί σχετικά το Δικαστήριο (π.χ. μέσω παραδεκτών ή μη αντικρουόμενων γεγονότων). Στην παρούσα περίπτωση, με βάση τα στοιχεία που υπάρχουν, δέχομαι πως η Αυστρία έχει προσχωρήσει στη Σύμβαση από το 1961.

Β. Προϋποθέσεις Εγγραφής (Άρθρο IV)

Οι δύο πλευρές συμφωνούν επίσης στο ότι όντως το **άρθρο IV** της **Σύμβασης της Νέας Υόρκης** καθορίζει τις διαδικαστικές προϋποθέσεις εγγραφής αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης. Σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο το Αιτούν μέρος οφείλει κατά τον χρόνον της αίτησης να προσκομίσει *(«. shall at the time of the application, supply*):

α) Το δεόντως κεκυρωμένον πρωτότυπο της απόφασης ή δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο της

β) Το πρωτότυπο της γραπτής συμφωνίας βάσει της οποίας οι διαφορές υπεβλήθησαν σε διαιτησία ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφο της.

γ) (i) Εάν κάποιο από τα πιο πάνω έγγραφα δεν συνετάχθη στην επίσημη γλώσσα του Κράτους εγγραφής, τότε το Αιτούν μέρος πρέπει να προσκομίσει μετάφραση των εγγράφων αυτών στην επίσημη γλώσσα

(ii) Η τυχόν απαιτούμενη μετάφραση πρέπει να πιστοποιείται από επίσημο ή ορκωτό μεταφραστή ή από διπλωματικό ή προξενικό αντιπρόσωπο.

Όπως έχει λεχθεί στην υπόθεση **Αναφορικά με αίτηση της Beogradska** (1995) 1. Α.Α.Δ. 737:

«*Το βάρος της απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο IV το έχει ο Αιτητής, ενώ τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V, που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης,*

βαρύνουν εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης. Σύμφωνα με το άρθρο IV ο Αιτητής δεν έχει τίποτε άλλο να πράξει για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης από του να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οπότε το βάρος απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο V, μετατοπίζεται στους ώμους του προσώπου εκείνου εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση»

Σε άλλο σημείο της ίδιας απόφασης αναφέρεται πως το άρθρο IV προνοεί τα αναγκαία για να επιτύχει η αίτηση ενώ το άρθρο V καθορίζει το πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι οι οποίοι το επιτρέπουν αυτό καθορίζονται και είναι περιορισμένοι.

Θα πρέπει να σημειωθεί πως λίγα χρόνια μετά την κύρωση της Σύμβασης η Επιτροπή του Ο.Η.Ε. για το Διεθνές Εμπορικό Δίκαιο (UNCITRAL), ήτοι το 1985, εξέδωσε τον Πρότυπο Νόμο για τη Διεθνή Εμπορική Διαιτησία, ο οποίος παρατίθεται ως Παράρτημα ΙΙ, με τις τροποποιήσεις του 2006, στον **Οδηγό για την Ερμηνεία της Σύμβασης**, τον οποίο εξέδωσε το 2011 το Διεθνές Συμβούλιο για την Εμπορική Διαιτησία (εφεξής «το ICCA» - International Council for Commercial Arbitration). Με μια απλή σύγκριση καθίσταται προφανές πως ο Πρότυπος αυτός Νόμος αποτέλεσε τη βάση και μετουσιώθηκε, με κάποιες αλλαγές, στον ημεδαπό περί **Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Ν. 101/87**. Όπως δύναται να διαπιστωθεί, κάποια από τα άρθρα του διευρύνουν την ευχέρεια του ημεδαπού Δικαστηρίου (π.χ. στο θέμα μεταφράσεων).

Είναι σαφέστατο ότι στην παρούσα περίπτωση η Καθ' ης δεν εγείρει οποιοδήποτε ζήτημα υπεράσπισης. Προέβαλε μόνο ζητήματα τα οποία αφορούν τα προσκομισθέντα έγγραφα, ήτοι την απόφαση των συμβαλλομένων για διαιτησία, καθώς και τις μεταφράσεις τους. Έχω υπόψιν τα ζητήματα αυτά, ως έχουν εξειδικευθεί στην αγόρευση και θεωρώ ότι παρέλκει η αυτούσια καταγραφή τους.

Το Αιτούν μέρος προσκόμισε με την αρχική του ένορκη δήλωση όχι πρωτότυπα των εγγράφων αλλά αντίγραφα, για τα οποία διατείνεται ότι είναι δεόντως πιστοποιημένα ως τέτοια. Παράλληλα παρουσίασε μεταφράσεις των εγγράφων αυτών από τον κ. Σολωμού, για τις οποίες επίσης διατείνεται ότι πληρούν τις προϋποθέσεις.

α) Διαιτητική Απόφαση

Όσον αφορά τη διαιτητική απόφαση το Αιτούν Κράτος παρουσίασε σχετικό πολυσέλιδο έγγραφο, το Τεκμήριο 3, για το οποίο διατείνεται ότι είναι δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο της και με τη συμπληρωματική ένορκη δήλωση παρουσίασε γνωμάτευση δικηγορικού γραφείου της Βιέννης για το ιστορικό πιστοποίησης της από

Πιστοποιούντα Υπάλληλο (Notary Public). Το περιεχόμενο της επιστολής αυτής έχει ως εξής:

«Effective as of 16 May 2018, we hereby confirm that an associate employed with this office visited the Notary Public, MMag. Dr. Philipp Nierlich LL.M. on 13 July 2017 to certify a copy of the Final Award, dated 12 January 2017 and the Correction to the Final Award, dated 2 March 2017, for the purposes of recognition and enforcement of these documents in the Republic of Cyprus. The Notary Public was presented with the originals of the Final Award and the Correction to the Final Award and their copies. The Notary Public acted in line with his regular procedure under the law and appended his standard bilingual certification text, signature and relevant official stamps to the copies submitted to him. Such notarized copies were then taken to the State Court for Civil Law in Vienna on 18 July 2017 where the court official, acting in standard court procedures, affixed the Apostille with the relevant court stamps. Such notarized and apostilled copy was sent by courier to the law office Ioannides Demetriou in Nicosia, Cyprus».

Από πλευράς γεγονότων, τα όσα αναφέρονται πιο πάνω δεν έχουν στην πραγματικότητα αμφισβητηθεί και επιπλέον επιβεβαιώνονται από το ίδιο το παρουσιασθέν ως Τεκμήριο 3 έγγραφο. Ειδικότερα διαπιστώνονται τα ακόλουθα:

- Το Τεκμήριο 3 φέρεται να αποτελείται από την αρχική απόφαση καθώς και τη διορθωτική (συνολικά 203 σελίδες).

- Στο τέλος των αποφάσεων υπάρχει η ακόλουθη βεβαίωση του πιστοποιούντος υπαλλήλου ημερ. 13.7.17:

- *«In terms of word and numbers in this copy of the "Final Award" and of the "Correction to the Final Award" conforms exactly to the original which was presents to me. ---------- It is recorded that the original of the Final Award consists of spiral-bound sheets and the original of the Correction to Final Award consists of stapled sheets. ----------»*

- Ακολουθεί μια στρογγυλή σφραγίδα, το όνομα του, καθώς και μια υπογραφή.

- Η ίδια σφραγίδα, με υπογραφή καθώς και τις λέξεις "Certified Copy" υπάρχει σε όλες τις προηγούμενες σελίδες του κειμένου.

- Λίγες μέρες μετά ήτοι στις 18.7.17 προστέθηκε πιστοποίηση - Apostille αλλά με Επιπρόσθετη Σημείωση ότι με αυτή δεν επιβεβαιώνετο η γνησιότητα και η

ορθότητα του πρωτότυπου κειμένου, οπότε ακολούθησε επιπρόσθετη δήλωση του Πιστοποιούντος Υπαλλήλου ημερ. 12.10.17 με το εξής περιεχόμενο:

- *"In addition to the foregoing notarization, I hereby certify that the pages of the attached copy of the "Final Award" and the "Correction to the Final Award" were photocopied in my office at 1010 Vienna, Brandstatte 6, and certified by me, Dr. Klemens Huppmann, Civil Law Notary in Vienna, Austria, on 13 (thirteenth of) July 2017 (two thousand and seventeen). I further certify that, in response to a specific request, I also personally signed and affixed my official seal to each page of the said certified copy".*

- Ακολούθησε, κάτω από τη δήλωση αυτή, νέα Πιστοποίηση - Apostille ημερ. 18.10.17.

- Οι πιο πάνω Πιστοποιήσεις - Apostille είναι ακριβώς στον τύπο που προνοεί το **άρθρο 4** της κυρωθείσας με τον **περί Καταργήσεως της Υποχρεώσεως προς Νομιμοποίησιν Αλλοδαπών Δημοσίων Εγγράφων Ν. 50/72**, Σύμβασης.

Σύμφωνα με το **άρθρο 3** της Σύμβασης αυτής, το πιστοποιητικό Apostille είναι η μόνη διατύπωση η οποία δυνατό να απαιτηθεί προς πιστοποίηση της αυθεντικότητος της υπογραφής και της ιδιότητος υπό την οποία ενήργησε ο υπογράφων και στην κατάλληλη περίπτωση της ταυτότητας της σφραγίδας, η οποία τέθηκε επί του εγγράφου. Βασικά όταν υπάρχει το Apostille δεν απαιτείται και δεν μπορεί να απαιτηθεί οτιδήποτε άλλο για την πιστοποίηση της υπογραφής, της ιδιότητος και της σφραγίδας. Άρα στην παρούσα βεβαιώνεται δεόντως ότι το παρουσιασθέν είναι πιστόν αντίγραφο της εκδοθείσας απόφασης.

Στη βάση των πιο πάνω συμφωνώ ότι έχει παρουσιαστεί δεόντως κεκυρωμένον αντίγραφο της απόφασης.

β) Συμφωνία Διακανονισμού

Το Αιτούν Κράτος παρουσίασε ως Τεκμήριο 1 τη φερόμενη Συμφωνία Διακανονισμού και με γνωμάτευση δικηγόρων, την οποία προσκόμισε με τη συμπληρωματική ένορκη του δήλωση, εξήγησε τη διαδικασία πιστοποίησης της ως αντιγράφου. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται μόνο για γνωμάτευση αλλά και πάλι για ιστορικό γεγονότων τα οποία κατ' ισχυρισμόν οδήγησαν στον καταρτισμό πιστοποιημένου αντιγράφου. Το σχετικό απόσπασμα από τη γνωμάτευση έχει ως εξής:

"We have been informed by the official employed with the Ministry of Economy of Montenegro that she has taken the original hard copy of the Settlement Agreement from

the archives of the Government of Montenegro, photocopied it and presented both the original and the copy to the Basic Court in Podgorica for certification by the officials authorized to perform such tasks within the Court. Following the examination of the documents, the court official made an entry in the court's record of certifications and affixed two stamps on the copy of the Settlement Agreement: one containing the text of the certification (which the official completed and signed) and one stamp of the court. Such certified copy was subsequently taken again to the Basic Court in Podgorica, so that the competent official could affix an Apostille. The relevant court official affixed the stamp of the Apostille in Montenegrin language, filled it out, signed it and affixed the court stamp. Thereafter, the certified and apostilled copy of the Settlement Agreement waw provided to a court certified interpreter, who translated the contents of the certifications and stamps into English and confirmed such translation with hiw own official stamp and signature. After these actions were completed, the certified and apostilled copy of the Settlement Agreement, with translations, was dispatched by courier to the law office Ioannides Demetriou in Nicosia, Cyprus.

Based on the above description and as indicated by the relevant stamps on the face of the document, we conclude that (i) the Basic Court in Podgorica was authorized to and followed standard procedures under Montenegrin law in certigying the copy of the Settlement Agreement and affixing the Apostille; And (ii) the court certified interpreter acted in accordance with the common practice and rules of his profession.

Τα όσα αναφέρονται πιο πάνω επιβεβαιώνονται κατά λέξη από το ίδιο το επισυναφθέν στην αίτηση τεκμήριο και συγκεκριμένα:

- Πρόκειται για πολυσέλιδο κείμενο στην αγγλική γλώσσα στην τελευταία σελίδα του οποίου υπάρχουν δύο πιστοποιήσεις (σε άλλη γλώσσα) υπό μορφή σφραγίδων, τα κενά των οποίων έχουν συμπληρωθεί χειρογράφως.

- Η δεύτερη πιστοποίηση είναι τύπου APOSTILLE.

- Σε κάθε πιστοποίηση υπάρχει στρογγυλή σφραγίδα, η οποία υπάρχει και σε κάθε σελίδα του κειμένου που προηγείται. Η πρώτη πιστοποίηση είναι ημερ. 30.6.17 και η δεύτερη ημερ. 5.7.17.

- Όλες οι σφραγίδες και η γραφή σε αυτές είναι πρωτότυπες.

- Οι στρογγυλές σφραγίδες επί των πιστοποιήσεων έχουν τεθεί με ανάποδη φορά η μια προς την άλλη αλλά αυτό δεν δικαιολογεί συμπέρασμα ότι διαφέρουν μεταξύ τους ή προς αυτές που έχουν τεθεί στις σελίδες που προηγούνται. Αντιθέτως διαπιστώνεται ότι είναι πανομοιότυπες.

- Οι δύο πιστοποιήσεις έχουν μεταφραστεί από τη μεταφράστρια Durovic, η οποία με τη σειρά της έθεσε άλλη πιστοποίηση για τη δική της αυτή εργασία, ημερομηνίας 6.10.17, στην τελευταία σελίδα του Τεκμηρίου 1. Η πιστοποίηση της έλαβε αριθμό.

- Από τη μετάφραση συνάγεται ότι με την πρώτη πιστοποίηση «εξουσιοδοτημένος λειτουργός» του δικαστηρίου Basic Court της Podgorica βεβαιώνει ότι το αντίγραφο είναι έγκυρο και αληθές αντίγραφο του πρωτοτύπου.

- Η Καθ' ης παραπονείται για δύο σημεία τα οποία η μεταφράστρια σημείωσε ως δυσανάγνωστα ("illegible"), πλην όμως δεν θεωρώ ότι αυτό επηρεάζει το ουσιαστικό περιεχόμενο της πιστοποίησης ως έχει εξηγηθεί πιο πριν. Το δεύτερο από αυτά αφορά το πού ευρίσκετο το πρωτότυπο αλλά το σημείο αυτό καλύπτεται πλήρως από τη γνωμάτευση της δικηγόρου Sumer (περί του ότι αυτό είχε παρουσιαστεί με το αντίγραφο από το Υπουργείο Οικονομικών στο εν λόγω δικαστήριο για την αναγκαία πιστοποίηση).

- Επαναλαμβάνοντας τα προαναφερθέντα για το πιστοποιητικό - Apostille σημειώνεται πως από τη δεύτερη πιστοποίηση, η οποία συνιστά τέτοιο πιστοποιητικό, συνάγεται βάσει της μετάφρασης πως αυτό υπεγράφη από τον Bozidar Bojovic, διοικητικό λειτουργό στο Basic Court της Bodgorica του οποίου φέρει τη σφραγίδα. Η ουσία του Apostille όμως είναι ότι επιβεβαιώνει την αυθεντικότητα της υπογραφής, την ταυτότητα της σφραγίδας και την ιδιότητα του προσώπου εν σχέσει με την πιστοποίηση του αντιγράφου.

Στη βάση και πάλι των στοιχείων αυτών δέχομαι ότι πρόκειται για δεόντως κεκυρωμένον αντίγραφο της γνήσιας Συμφωνίας Διευθέτησης.

γ) Μεταφράσεις

Όσον αφορά το θέμα των μεταφράσεων θα πρέπει να πω ότι υπάρχει διεθνώς μια μεγάλη συζήτηση για το κατά πόσον θεωρείται υποχρεωτική και στην περίπτωση που τα έγγραφα παρουσιάζονται σε κατανοητή γλώσσα στο Δικαστήριο. Όπως αναφέρεται στο σύγγραμμα των Kronke, Namiciento, Otto, Port "**Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards: A Global Commentary on the New York Convention**" (σελ. 194):

"Many courts assume that it is at the discretion of the enforcing court to waive the translation requirement, if and as long as the award is in a language with which the court is familiar. .....
Unfortunately, not all courts follow the pragmatic approach of allowing the translation requirement to be waived".

Στην παρούσα περίπτωση, εφόσον ο ημεδαπός εφαρμοστικός Ν. 101/87 (άρθρο 35) το επιτρέπει και δεδομένου ότι τα κείμενα που παρουσιάστηκαν είναι σε κατανοητή γλώσσα, θα ήμουν διατεθειμένος να προχωρούσα χωρίς απαίτηση για μετάφραση.

Ανεξαρτήτως όμως αυτού, όπως έχει ήδη αναφερθεί το Αιτούν μέρος έχει προσκομίσει μεταφράσεις τόσο της Συμφωνίας Διακανονισμού όσο και της Διαιτητικής Απόφασης οι οποίες έγιναν από τον κ. Σολωμού (πρώην Διευθυντή Γ.Τ.Π.) και ο οποίος έχει επισυνάψει την καθεμιά ως Τεκμήριο Α στις αντίστοιχες ένορκες του δηλώσεις. Ως Τεκμήριο Β επισύναψε κάθε φορά το ξενόγλωσσο κείμενο το οποίο μετέφρασε. Οι δικές του ένορκες δηλώσεις επισυνάπτονται ως Τεκμήρια 2 και 4 στην αρχική ένορκη δήλωση του κ. Μιχαήλ. Οι μεταφράσεις αυτές έγιναν από προσοντούχο πρόσωπο του οποίου η εμπειρία και ικανότητα δεν έχει αμφισβητηθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο κάτι το οποίο έχει ορκιστεί σχετικά. Πολύ περισσότερο δεν έχει αμφισβητηθεί η ύπαρξη των αρχικών εγγράφων ενώ περαιτέρω είναι αυταπόδεικτο από μια απλή σύγκριση πως ο μεταφραστής είχε ενώπιον του τα ίδια έγγραφα με αυτά που έχουν επισυναφθεί ως Τεκμήρια 1 και 3 στην αρχική ένορκη δήλωση. Ο μεταφραστής έχει ορκιστεί δεόντως ότι προέβη σε πιστή και ακριβή μετάφραση των κειμένων, γεγονός το οποίο δεν έχει αμφισβητηθεί από την Καθ' ης. Δεν συμφωνώ πως ήταν απαραίτητη η μετάφραση και των σφραγίδων της προηγούμενης μεταφράστριας στην Αγγλική γλώσσα. Άλλωστε οι δηλώσεις εκείνης είναι επίσης στην Αγγλική γλώσσα και αν απαιτείτο οποιαδήποτε μετάφραση θα μπορούσε να τη ζητήσει το Δικαστήριο είτε με βάση τα **άρθρα 3 και 35** του **περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Ν. 101/87** είτε ακόμα και με βάση τον **περί Επισήμων Γλωσσών Ν. 67/88** (δεδομένου ότι αποτελούσαν μέρος τεκμηρίου).

Ούτε συνιστά πρόβλημα το ότι ο μεταφραστής στην τελευταία σελίδα της απόφασης ανέγραψε μόνο τα ονόματα και τις ιδιότητες των τριών διαιτητών, δηλαδή χωρίς να σημειώσει κάπου ότι υπάρχουν και οι υπογραφές τους. Πρόκειται για κάτι το οποίο είναι εμφανές στα κείμενα που έχουν μεταφραστεί. Οι πιστοποιήσεις επί της διαιτητικής απόφασης είναι του τύπου Apostille βάσει της Σύμβασης της Χάγης (5.10.1961) των οποίων το νόημα και οι συνέπειες είναι καθορισμένες από την ίδια τη Σύμβαση και κατανοητές, ως έχει εξηγηθεί πιο πριν.

Κατάληξη

Στη βάση όλων των ανωτέρω καταλήγω ότι πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για έγκριση της αίτησης. Ως εκ τούτου εκδίδεται διάταγμα ως η §Α αυτής.

Επιδικάζονται έξοδα προς όφελος του Αιτούντος Κράτους και εις βάρος της Καθ' ης η Αίτηση εταιρείας, ως θα υπολογιστούν συν Φ.Π.Α.

(Υπ.) .....
Χ. Β. Χαραλάμπους, Α.Ε.Δ.

Πιστό αντίγραφο

Πρωτοκολλητής
/Σ.Θ.

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο